

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: S. I., narozený X, státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika (dále jen **Alžír**), t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Umar Switat, advokát, sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 20.6.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2021 č.j. MV-90087-3/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.6.2021 a soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 21.6.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2021 č.j. MV-90087-3/OAM-2021, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o udělení

mezinárodní ochrany tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zastavuje.

2. **Žalobce v žalobě** mimo jiné namítal, že žalovaný řízení zastavil, aniž by žádost „řádně nabral, aniž by s ním provedl osobní pohovor, aniž by ho poučil o případných vadách žádosti a dal mu prostor k doplnění“, neumožnil mu uvést nové skutečnosti, neboť se o nich dozvěděl až po pravomocném zamítnutí předcházející žádosti. Nové skutečnosti žalobce spatřoval jako podstatné a relevantní z hlediska podané žádosti. Dle něho byl postupem žalovaného zkrácen na svých procesních právech. K zastavení správního řízení došlo třetí den poté, co žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal, přičemž s ohledem na uvedené okolnosti i krátké několikadenní časové období, je zjevné, že postup žalovaného byl nezákonný a předčasný. Napadené usnesení je nepřezkoumatelné a nezákonné. Žádost byla podána z důvodu špatné bezpečnostní situace v zemi původu. Žalobce se důvodně obává deportace do země, kde mu reálně hrozí nebezpečí na zdraví i na životě, neboť orgány státní moci mu nejsou schopny zajistit v zemi původu účinnou ochranu. Dále uvedl, že nemá v Alžírsku příbuzné ani známé, kteří by mu poskytli pomoc či ochranu a nemá se kam vrátit. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl ve své opakované žádosti nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, když ve své v pořadí třetí žádosti neuvedl žádné důvody jejího podání a je zjevné, že se jedná o snahu žadatele zmařit hrozící vyhoštění a legalizovat pobyt v České republice (dále jen **ČR**). Správní orgán neshledal nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, když vycházel z Informace OAMP MV ČR Alžírsko-situace v zemi, duben 2019. Je zřejmé, že žalovaný vycházel z informace staré dva roky, z informace neaktuální a nedal žalobci žádnou šanci žádost upřesnit či ji doplnit. Závěr správního orgánu je spekulativní, neboť není podložen důkazy. Pokud jde o bezpečnostní situaci v zemi, žalobce (správně *žalovaný*) si měl opatřit aktuální zprávy mezinárodních organizací a informace vycházející z objektivních zdrojů. Žalobce měl za to, že byl postupem žalovaného zkrácen na právu na spravedlivý proces, když nebyl v řízení řádně vyslechnut, žalovaný neprovedl dostatečné šetření, čímž dospěl k nesprávnému rozhodnutí, které zatížil nepřezkoumatelností. Skutkový stav, který vzal správní orgán za prokázaný, nemá oporu ve spisovém materiálu. Bylo povinností žalovaného opatřit a doplnit spisový materiál o všechny listiny, na které ve svém rozhodnutí odkázal, tak, aby skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, měl dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Žalobci je 30 let, v ČR strávil značnou část svého dospělého života. Má zde rodinné, přátelské a osobní vazby a vazby k zemi původu zpřetrhal, také má psychické potíže, návratem do země původu se cítí být ohrožen na životě, neboť státní orgány v zemi původu nejsou schopny zajistit bezpečnost civilních obyvatel, tolerují hrubé násilí páchané na civilním obyvatelstvu a nejsou schopny žalobci zajistit ochranu. K otázce opakované žádosti žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 11.6.2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 6.3.2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96, ze dne 8.9.2011 č.j. 7 Azs 28/2011-74. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neprovedl všechna potřebná šetření k objasnění všech okolností rozhodných pro posouzení věci, přičemž vycházel z informací, které nejsou aktuální a úplně neodrážejí skutečný stav porušování základních práv a svobod v zemi. Současně žalovaný porušil čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhostit nebo vrátit uprchlíka jakýmkoli

způsobem na hranice území, na kterém by jeho život nebo svoboda byla ohrožena. Žalovaný dostatečně neshromáždil aktuální poznatky o zemi původu žalobce, o vývoji politické situace v rozhodné době a o postojích státní moci k otázkám politickým, rasovým, náboženským, které by byly konfrontovány s tvrzeními žalobce. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 12.7.2021 č.j. 60 Az 34/2021-16** byl žalobci zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4.6.2021 č.j. MV-90087-3/OAM-2021** bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 1.6.2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí. Poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu v ČR dne 30.5.2018 a rozhodnutím ze dne 18.10.2018 č.j. OAM-460/ZA-ZA11-P17-2018 bylo správní řízení o žádosti žalobce zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť se žalobce bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru a neposkytl tak informace nezbytné ke spolehlivému zjištění stavu věci. Správní řízení o jeho první žádosti tedy bylo v případě žalobce pravomocně ukončeno 23.10.2018, neboť žalobce nepodal proti vydanému rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení žádný opravný prostředek. Podruhé požádal žalobce o mezinárodní ochranu v ČR dne 8.11.2018. Rozhodnutím ze dne 15.11.2019 č.j. OAM-952/ZA-ZA11-LE26-2018 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11.12.2019 žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji svým rozsudkem ze dne 24.6.2020 č.j. 60 Az 73/2019-39, s nabytím právní mocí ke dni 20.7.2020, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k NSS. Správní řízení o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu bylo v případě žalobce pravomocně ukončeno dne 15.12.2020, kdy nabylo právní mocí usnesení NSS ze dne 10.12.2020 č.j. 7 Azs 236/2020-28, jímž byla kasační stížnost žalobce odmítnuta.

Žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 1.6.2021, je další opakovanou žádostí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že v rámci předchozích pravomocně ukončených řízení ve věci žádostí o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce, tento v průběhu správního řízení o jeho první žádosti označil za důvod jejího podání údajný strach z následků svých projevů sympatií k hnutí MAK Anavad, kdy v důvodech konkrétně uvedl, že ho při účasti na protestních pochodech hnutí ve vlasti policie zbila a neznámí lidé ho kontaktovali, aby mu řekli, že uvidí věci, pokud se nepřestane v hnutí angažovat; dalším důvodem žádosti byla legalizace jeho pobytu v ČR. Ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR žalobce zopakoval stejné důvody svého odchodu z vlasti, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti a doplnil, že by se rád vrátil do vlasti, k rodině a rodičům, kde žil klidným životem, ale v Alžírsku je podle jeho slov diktatura a hrozí mu tam nebezpečí ze strany vojenských milicí kvůli členství v hnutí MAK.

Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti žalobce a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany a následně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle §

14a zákona o azylu, když ve své v pořadí již třetí žádosti neuvedl naprosto žádné důvody jejího podání, přestože byl v tomto směru prokazatelně poučen, že správní orgán s ním nebude provádět žádné správní úkony, v jejichž rámci by mohl svou žádost případně doplnit, a musí tak učinit on sám v rámci své žádosti. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce navíc podal aktuální žádost až po svém zadržení na území ČR pro nelegální pobyt a umístění do zařízení pro zajištění cizinců za účelem jeho vyhoštění je dle správního orgánu zjevné, že v tomto případě jde o další prostou snahu žadatele zmařit hrozící mu vyhoštění a nadále si legalizovat pobyt v ČR, kde pobývá již několik let bez platného pobytového oprávnění, bez jeho součinnosti v rámci předchozích správních řízení s ním vedených a bez zjevné snahy řešit svou pobytovou situaci či návrat do vlasti. Ani správní orgán pak neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, když mimo jiné vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku, konkrétně z Informace OAMP MV ČR, Alžírsko - Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu, stav duben 2019.

Po vyhodnocení citovaných podkladů žalovaný uzavřel, že od doby, kdy byla meritorně posuzována poslední předchozí žádost žalobce o mezinárodní ochranu v ČR, tedy od listopadu 2019, respektive od prosince 2020, kdy tuto posuzoval NSS, nedošlo ani v rámci obecné situace v Alžírské demokratické a lidové republice k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce ve vztahu k důvodům, které uváděl pro její podání. Ostatně ani sám žalobce ve své další opakované žádosti nic takového netvrdil, když neuvedl naprosto žádné důvody jejího podání. Žalovaný tedy dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 29.6.2021** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami uvedenými v žalobě, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu (tj. zákona č. 500/2004 Sb.) či zákona o azylu. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech a pro aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu měl zákonný důvod. Aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v rámci předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ve své další opakované žádosti žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu a nebyly shledány nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Z výše zmíněných důvodů správní orgán tuto žádost mohl a také posoudil dle § 11a odst. 3 zák. o azylu a řízení o této žádosti zastavil. Žalobce ve své další opakované žádosti neuvedl naprosto žádné důvody jejího podání. Správní orgán vyjádřil, že při posuzování další opakované žádosti žalobce se nedopustil žádné nezákonnosti a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Poukázáno bylo též na to, jak například konstatoval ve svém rozsudku ze dne 30.09.2016 č.j. 78 Az 32/2016 - 18, i Krajský soud v Ústí nad Labem, že „ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany.“ Správní

orgán vyjádřil přesvědčení, že tuto podmínku splnil, když provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými. Žalobce v případě třetí žádosti neuvedl žádné důvody jejího podání, ačkoliv byl o tom řádně a prokazatelně poučen. Na území ČR byl žalobce zadržen poté, co zde pobýval nelegálně, bez platného pobytového oprávnění. Žalovaného tyto skutečnosti vedou k přesvědčení, že se žalobce podanou žádostí snažil vyhnout správnímu vyhoštění a legalizovat si pobyt na území ČR, když v další opakované žádosti neuvedl žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žalobce nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy podle zákona o azylu. Žalovaný dodal, že v případně nových skutečností tvrzených žadatelem o mezinárodní ochranu, které by vyloučily aplikaci citovaného § 11a odst. 3 zákona o azylu, musí být vždy takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy v zemi původu a žadatel je musí uvést ve svém podání. To však není případ žalobce. Co se týká námitek týkajících se průběhu správního řízení v případě další opakované žádosti mezinárodní ochranu, žalovaný uvedl, že žalobce byl o průběhu řízení řádně poučen, což stvrdil svým podpisem dne 31.5.2021 na dokumentu, který je součástí správního spisu označeným pod číslem 26. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 4.6.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 29.6.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 4.6.2021 žalobci předáno dne 11.6.2021.
7. **Žalobce v replice ze dne 5.8.2021** uvedl, že se neztotožňuje s postupem správního orgánu, neboť od doby podání poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany se situace v Alžírsku změnila a žalovaný si neopatrili aktuální zprávy nezávislých mezinárodních organizací týkající se stavu porušování základních práv a svobod v zemi. Žalovaný si nezjistil všechny relevantní zprávy týkající se Alžírsku, které je často vystaveno bojovým útokům různých skupin, jejichž následkem jsou ztráty na životech civilních obyvatel. Dále bylo uvedeno, že žalovaný (správně žalobce) neměl možnost obrátit se ke státním orgánům, neboť nejsou schopny zajistit bezpečnost obyvatel, ochrana ze strany státu je formální a neúčinná. Závěrem žalobce uvedl, že na podané žalobě trvá.
8. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

10. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
11. Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
12. Zdejší soud v úvodu zejména poukazuje na to, že koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26.6.2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ustanovení § 11a a násl. zákona o azylu zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však cizinec neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Speciální postup pak upravuje odstavec 3 citovaného ustanovení, jež se užije v případě tzv. další opakované žádosti, tj. třetí a další v pořadí, podané po zamítnutí opakované žádosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
13. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: „Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“
14. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle NSS srovnatelně např. jeho rozsudek ze dne 18.12.2003 č.j. 5 Azs 24/2003-42 „se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“

15. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci žádostí a neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, proto řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje. V daném případě je v tomto směru rozhodující konkrétní situace žalobce, kdy popis konkrétní situace je především na něm samém. V rámci správního řízení o žádosti, kdy byla posuzována předchozí žádost, tedy od listopadu 2019 (respektive od prosince 2020, kdy tuto posuzoval NSS), nedošlo k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně sám žalobce ani ve své další opakované žádosti nic takového netvrdil, nepředložil nové důkazy, jež by předchozí závěry žalovaného zpochybňovaly a nastiňovaly podstatnou změnu okolností ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Nebyla tedy splněna podmínka pro meritorní posouzení opakované žádosti - novost tvrzení ve vztahu k předchozímu řízení. V dané věci je zjevné, že nebyl dán zákonný důvod pro meritorní posouzení opakované žádosti a správní orgán v souladu se zákonem zastavil řízení o třetí žalobcově žádosti na základě § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť ve smyslu tohoto ustanovení nebylo zjištěno (a žalobce v tomto směru nic konkrétního netvrdil), že by nastala taková podstatná změna okolností vztahující se k § 12 zákona o azylu či k § 14a téhož zákona, na základě kterého by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo mu hrozí vážná újma.
16. Současně soud konstatuje, že se žalovaný nedopustil žalobcem namítaných procesních pochybení v průběhu správního řízení. V případě opakované žádosti se pohovor s žadatelem neprovádí, žalobce měl možnost sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Současně je nutné konstatovat, že pokud z podané žádosti bylo jasné, čeho se žalobce domáhal, nebylo třeba žalobce vyzývat k doplnění důvodů žádosti. Žalobce mohl vyjádřit a uvést důkazy a skutečnosti na podporu své žádosti, avšak ve svém prohlášení k žádosti se omezil na pouhé velmi obecné konstatování bez rozvedení své situace.
17. Žalobce by měl mít na paměti, že ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech tří postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Současně soud uvádí, že bylo odpovědností žalobce, aby se žalovaný případnou změnu podstatných okolností dozvěděl. Žalobce však zůstal ke své vlastní újmě pasivním, resp. žádné nové skutečnosti neuváděl, a žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil na konstatování neměnnosti azylových důvodů.
18. Závěrem soud uvádí, že žalovaným byl zjištěn skutkový stav v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k předchozí podané žádosti a informace o situaci v zemi původu žalobce. Zdroje byly v době rozhodování žalovaného přiměřeně aktuální a popisovaly národnostní, ekonomickou, politickou, bezpečnostní a sociální situaci v zemi původu.
19. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a bylo z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Z výše uvedeného je

dále zjevné, že nebyl dán zákonný důvod pro meritorní posouzení opakované žádosti a správní orgán v souladu se zákonem zastavil řízení o třetí žalobcově žádosti na základě ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť ve smyslu tohoto ustanovení nebylo ani zjištěno (a žalobce v tomto směru nic konkrétního netvrdil), že by nastala taková podstatná změna okolností vztahující se k § 12 zákona o azylu či k § 14a téhož zákona, na základě které by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo mu hrozí vážná újma.

20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 20. srpna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně